

mission

HOPP. SAMARBETE. FRAMSTEG.

MISSION 2018 NUMMER 4

Vi sjunger för världens barn

JENNI HAUKIOS JULHÄLSNING

PÅ MISSIONSVANDRING I NYKARLEBY

FINSKA 1859
MISSIONSSÄLLSKAPET

Koordinator för barn- och ungdomsverksamhet
Maria Westerling, tfn 020 7127 242

Understödskoordinator
Britt-Helen Lindman, tfn 020 7127 266

Kommunikatör
Joanna Lindén-Montes, tfn 020 7127 264

Tf koordinator för verksamhet bland studerande och vuxna, assistent för svensk service
Charlotte Steffansson-Myrskog, tfn 020 7127 282

Projektkoordinator
Camilla Skrifvars-Koskinen, tfn 040 6535 650

Följ med senaste nytt på

www.facebook.com/finska.missionssallskapet
www.youtube.com/mission.fi
www.twitter.com/felm_svenska

mission 159:e årgången

Utgivare: Finska Missionssällskapet,
www.finskamissionssallskapet.fi

Besöksadress: Magistratsporten 2 A
00241 Helsingfors. Postadress: PB 56,
00241 Helsingfors

Telefonnummer till växeln: 09 12971

Beställningar och adressändringar:

tfn 020 7127 282,
fms@finskamissionssallskapet.fi

REDAKTIONEN

Chefredaktör:

Marika Björkgren-Thylin
tfn 020 7127 265

Redaktör: Joanna Lindén-Montes

Redaktionssekreterare:

Britt-Helen Lindman

ISSN 0357-296X

Mission är en gratis kundtidning som utkommer 4 gånger om året i 4 700 exemplar. Tidningen är tryckt på miljövänligt papper.

Designkoncept: Antonomia Ab

Layout: Montes AVP

Tryck: FORSBERG

10-åriga Míshel älskar skolan. Hon hade inte möjlighet att gå i skola i sin hemby i Bolivia men fick plats på ett elevhem i Caranaví. De vackraste julsångerna sjungs i år för världens barn. Foto: Ari Vitiikainen

LEDARE

Hoppets kraft

Ibland funderar jag vad det är som driver så många afrikanska unga män och kvinnor att ge sig iväg på farofyllda färder och sätta sig i knappt sjödugliga farkoster för att försöka ta sig till Europa. När man vet vilka svårigheter som möter invandrare i Europa är det svårt att förstå att det finns de som är beredda att offra allt för att komma hit.

Det är inte lätt att sätta sig in i hur en annan människa tänker och handlar. Är det hopp eller hopplöshet som driver dem? Och finns hoppet om ett bättre liv alltid någon annanstans, bortom öknen, berget eller havet? Kunde inte hoppet om en bättre framtid också finnas på den egna orten, i hemlandet?

Efter funderingar som dessa blev jag mycket berörd av reportaget från Mauretania på sidorna 4-7 i denna tidning. Artikeln skildrar skarpsynt den hopplöshet som många afrikanska barn och unga växer upp med och belyser orsakerna till att de desperat vill komma bort från sina nuvarande omständigheter.

Enligt en gammal regel för överlevnadssituationer klarar människan 3 minuter utan luft, 3 timmar utan skydd mot svår köld eller hetta, 3 dagar utan vatten och 3 veckor utan mat, men bara 3 sekunder utan hopp eller vilja. En människa utan hopp förtvinar inuti. Har man inget hopp har man inte heller motivation eller kraft att göra någonting åt sin vardag. Människor som saknar hopp bygger ingen framtid. Men de är lätta offer för människohandel, religiös radikalisering, utnyttjande, våld och missbruk.

Finska Missionssällskapet har redan i flera år arbetat med ordet hopp som ledord och målsättning för vår verksamhet. Vår nuvarande strategi har rentav fått namnet Hoppets vägkarta. De vägar vi har valt för att väcka hopp och framtidstro är att vittna om Guds gränsöverskridande kärlek, arbeta för en mer rättvis värld, försvara diskriminerade människors människovärde och mänskliga rättigheter samt bygga fred och försoning.

I Bibeln framträder Gud som hoppets Gud. Profeten Jeremia förmedlar följande löfte från Gud: ”Jag vet vilka avsikter jag har med er, säger Herren: välgång, inte olycka. Jag skall ge er en framtid och ett hopp.” (Jer. 29:11) Också julevangeliets budskap handlar om hopp, om hur Jesus, världens hopp, föddes in i tid och rum för att rädda var och en av oss. Vi som sätter vår tillit till hoppets Gud kunde också ibland ställa oss själva frågan i vilken mån vi är med och förmedlar hopp i världen.

Jag önskar dig en välsignad och hoppfull jul. Intäkterna från Finska Missionssällskapets julinsamling och De vackraste julsångerna går i år till att ge en framtid och ett hopp till de mest utsatta barnen i vår värld. Om detta kan du läsa mer på sidorna 14-16.

Marika Björkgren-Thylin

MARIKA BJÖRKGREN-THYLIN CHEF FÖR SVENSK SERVICE

Vi sjunger för barnens framtid

De vackraste julsångerna värmer och gör gott i advent. Ann-Christine Nordqvist-Källström och Susanne Westerlund i Korsholm har valt årets sånger.

FOTO: Jessica Lindgren

4

FÖLJ MED TILL MAURETANIENS ÖKENLANDSKAP

där Missionssällskapets fadderarbete gör stor skillnad.

8

GLIMTAR FRÅN VÄRLDEN

Så när hjälpen fram!

10

PÅ SPRÅNG

Ett glatt gäng vandrade för missionen i Nykarleby.

12

JENNI HAUKIO

är De vackraste julsångernas beskyddare. Läs hennes julhälsning!

17

FRAMTID & HOPP

Kvinnobrunchen i Bennäs bjöd på samvaro och nya insikter.

19

TA EN TITT

på kommande evenemang!

Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus.

Joh. 8:12

Twungna att fly?

I Mauretaniens huvudstad Nouakchott avslöjar kameler och välbyggda hus hur förmöget ett område är. De fattiga bor i slumområden i stadens utkant.

TEXT OCH FOTO: ANNI TAKKO

ÖVERSÄTTNING: CAROLINE GEUST, **BEARBETNING:** JOANNA LINDÉN-MONTES

I Mauretania lär sig barnen redan som små att söka sig bort från sitt hemland, som allt mer förvandlas till öken. "Får jag följa med er?", frågar faddereleven Hawa de för henne obekanta gästerna från Finland.

Vi befinner oss i den islamiska republiken Mauretania i Västafrika. Sanden knastrar mellan tänderna, vinden är het. Låga hus klyver landskapet. Öken breder ut sig ända till horisonten, i alla väderstreck.

Största delen av Mauretaniens yta utgörs av Saharas heta och torra öken. Landet har tre och en halv miljon invånare och är glest befolkat. Klimatförändringarna, den tilltagande torkan och ökenutbredningen gör att människorna måste söka bättre levnadsvillkor i städerna. De flesta kommer till Nouakchott och Nouadhibou.

FADDRARNA STÖDER 330 BARN

Genom Finska Missionssällskapet stöder finländska faddrar 330 barn i Mauretania, av vilka 226 är flickor.

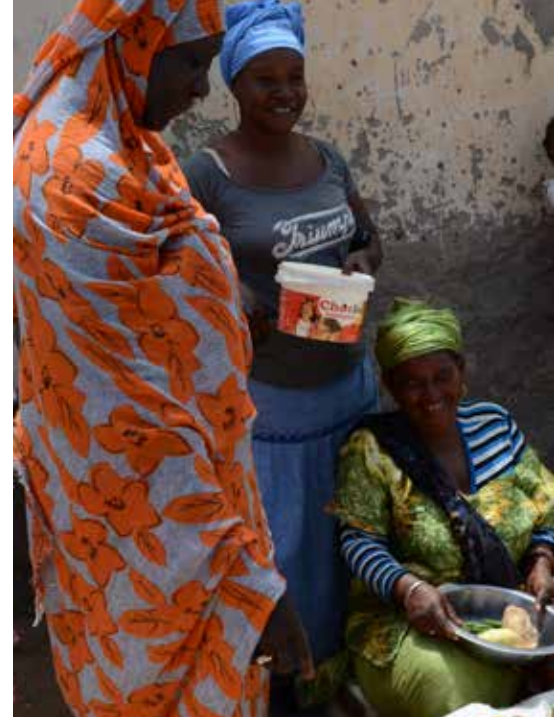
En av faddereleverna, Hawa Guissé (12), bor i utkanten av Nouakchott. Hon har varit sjuklig hela sitt liv. "Jag var ofta sjuk under graviditeten. Kanske det är därför Hawa är så svag och insjuknar i allt", funderar Mariam Sy, som är ensamförsörjare.

Hawa har fem syskon. Mor och barn bor i ett litet rum och delar utekök och utetolett med ett flertal grannar. Husen är i dåligt skick och på väggarna syns

en tydlig gräns som vittnar om hur högt vattnet kan stiga när det är regnperiod. Då blir huset obeboeligt.

HAWA FÅR FORTSÄTTA GÅ I SKOLAN

Hawas hälsotillstånd har förbättrats sen hon fick bli fadderbarn och fick en sjukförsäkring. Modern Mariam är glad över vårt besök, men Hawa vågar knappt tala alls. Blygt och med nedvänd blick berättar hon att hon trivs i skolan och att hon fått vänner där. När Hawa tillfrågas om sina framtidsplaner skärper hon ändå tonen. "Jag vill bort härifrån, komma med er!", svarar hon plötsligt rakryggat.

Hawas mor, ensamförsörjaren Mariam Sy, skaffar familjens inkomst genom att sälja grönsaker.

Vi talar med Hawa om att en flytt utomlands inte garanterar ett enkelt och gott liv. I utkanterna av Nouakchott ingjuts det redan hos små barn en föreställning, om att det finns ett bättre liv någon annanstans. Alla vill bort från de svåra förhållandena. Modern Mariam skrattar åt dotterns målmedvetenhet och lovar att hon inte behöver gifta sig ännu utan att hon får fortsätta sin skolgång. Efter intervjun skyndar Mariam tillbaka till sitt arbete. Hon har börjat arbeta som grönsaksförsäljare tack vare ett litet utkomststöd i anknytning till fadderstödet.

HUSHÅLLSARBETET TRÖTTAR UT FLICKOR

Flickor från fattiga familjer med bara en vårdnadshavare blir ofta helt utan utbildning i Mauretanien. Även om de skulle ha möjlighet att gå i skola kan de inte göra det helhjärtat, eftersom de behövs i hushållsarbetet eller måste hjälpa till med att försörja familjen.

Fadderstödet möjliggör barnens skolgång. Alla kostnader täcks och barnen får sjukförsäkring. Inom ramen för fadderprogrammet får familjen också ett litet utkomststöd, med vilket man strävar till att möjliggöra att barnen får koncentrera sig på sin skolgång. Vårdnadshavarna får lära sig hur de kan tjäna pengar efter att fadderstödet tagit slut.

"JAG UPPMUNTRAR MÖDRARNA ATT GÖRA VAL"

I varje skola som verkar inom ramen för fadderstödet finns en föräldraförening, på vars förslag man väljer nya fadderbarn.

Ordförande i en av föräldraföreningarna, Chrive Mint Meila, åker runt till familjerna. "Jag uppmuntrar mödrarna att göra val som idag kan kännas som en uppoffring. De valen utgör nämligen vägen ut ur den extrema fattigdomen. Den ständiga hungern är ett av familjernas största problem. Ett barn som fått gå i skola kan lyfta hela familjen ur fattigdomens spiral", säger hon.

Oräkneliga familjer i Mauretanien lever i extrem fattigdom. Föräldraföreningen hjälper skolans familjer i svåra situationer.

"JAG ÄR INTE TILL SALU"

För flickorna i Mauretanien är barnaktenskap vardag; många unga flickor ställs inför svåra situationer. Chrive använder sig av uttrycket "krig mot de rådande omständigheterna" när hon talar om vad som gjorts för att förbättra flickornas situation.

Föräldraföreningarna uppmuntrar familjerna att hålla kvar flickorna i skolan. Enligt Chrive gick det 300 barn i deras skola före fadderprogrammet körde

igång, nu går det över 700 där.

Möjligheten att gå i skola höjer ofta flickornas giftasålder åtminstone med några år. Dessutom ökar utbildning jämställdheten och motverkar utnyttjandet av barn.

"Det ger hopp när flickorna som är med i fadderprogrammet vågar säga att de inte är till salu", berättar Kasongo Mutshaila, Lutherska världsförbundets landschef i Mauretanien.

"Ert stöd till detta starkt islamiska och otrygga land är en stor kärleksgärning".

AMINATA VILL BLI LÄRARE

Faddereleven Aminata Bâ (10) står och diskar när vi stiger in på gården till hennes hem i Nouakchott. Aminata hjälper sin mamma med allt hushållsarbete. Hon har väntat på vårt besök.

Aminata har klätt sig i sin finaste klänning och mamman har flätat hennes hår vackert.

Aminata är blyg och pratar först inte så mycket, men blir ivrig när vi frågar hur gammal hon är. Själv säger hon att hon är 13 år, modern uppskattar att hon är 10. Av familjens fem barn är Aminata det enda som går i skola och hon är tillsvidare också det enda som har ett identitetsbevis.

Under det senaste året har Aminata

När fadern återvänder hem på kvällen hoppas familjen att han fått hopsamlat några slantar till mat. Det finns inga offentliga bidrag. "Min familj lever i varje fall, tack Gud", säger fadern ödmjukt.

antagligen insjuknat i epilepsi, fast hon ännu inte fått en diagnos. Tack vare sjukförsäkringen som hör till fadderarbetet får Aminata läkarvård för sin sjukdom.

"MIN FAMILJ LEVER, TACK GUD"

Aminatas familj får sin enda inkomst genom den funktionshindrade faderns tiggeri. Klockan fyra varje morgon åker fadern in till Nouakchotts centrum för att tigga.

När fadern återvänder hem på kvällen hoppas familjen att han fått hopsamlat några slantar till mat. Det finns inga offentliga bidrag. "Min familj lever i varje fall, tack Gud", säger fadern ödmjukt.

Familjen äter risvälling och fisk varje dag, om de har råd. Huset de bor i saknar både

el och vatten. Vatten köper man från vagnar som dras av åsnor och som dagligen rör sig runt i Nouakchott.

Under torra perioden är vattnet dyrt. Familjen flyttade till Nouakchott från landsbygden på 1990-talet. Enligt fadern måste de lämna sin hemby på grund av den ständiga torkan. De fick en liten jordplätt av staten, där de byggde sitt hem bestående av ett rum.

ILLEGALT TILL EUROPA

"Barn och unga i Nouakchotts utkanter lever i tron att de inte har en framtid i sitt eget land. De ser flytten bort från landet som det enda alternativet", konstaterar Marieme Mint Ahmed, projektkoordinator

Bli fadder! Gå in på:

www.finskamissionssallskapet.fi/fadderbarn

I huvudstaden Nouakchott får barn i fyra skolor hjälp tack vare Finska Missionssällskapets faddrar.

”Den materialhjälp som ges via fadderarbetet är väldigt viktig. I många fattiga familjer delar alla barn på en penna”, säger Marieme Mint Ahmed, projektkoordinator för Lutherska världsförbundets landsavdelning i Mauretanium.

Faddereleven Hawa Guissé (12) bor med sin mamma och fem syskon i ett litet ruckel i Nouakchott.

för Lutherska världsförbundets landsavdelning i Mauretanium.

”När man inte kan gå i skola och inte får ett yrke har ungdomarna oftast två alternativ: brottslighet eller illegal invandring till Europa. Ingetdera alternativen är bra och det tredje blir ofta radikalisering till följd av att de två första alternativen misslyckats”.

HJÄLP I EXTREMA LEVNADSFÖRHÅLLANDEN

Slaveriet är ännu livskraftigt i Mauretanium. De som hör till vissa folkgrupper föds automatiskt till slavar. Brott mot mänskliga rättigheter och sociala spänningar mellan etniska grupper utgör stora hinder på Mauretaniens väg mot utveckling. I detta nu styrs landet av lagar som är en blandning av världsliga lagar och sharialagar. Byter man religion döms man till döden.

I Mauretaniens gränsområden pågår det krig nästan hela tiden på grund av terrororganisationernas verksamhet. Mauretanium har tagit emot över 50 000 flyktingar från grannlandet Mali. De flyr undan svåra förhållanden, terrorism och torka till följd av klimatförändringen.

Missionsällskapet stöder även utvecklingssamarbete i Mauretanium. Fokus ligger på att främja den fattiga befolkningens rätt till mark och informera om hur man kan få identitetshandlingar.

Missionsällskapet hjälper också befolkningen att utveckla bättre jordbrukstekniker och hitta hållbara odlingsätt som är anpassade till klimatförändringen, så att tillgången till mat tryggas. Kvinnor får också hjälp att förbättra sina inkomster genom andelslag och genom utbildning. Ett exempel på en mera hållbar form av lantbruk är grundandet av små hönsgrårdar.

Mamman till fadderbarnet Aminata Bâ fingrar på radbandet på en matta framför sitt hus. Till vänster sitter en av hennes söner.

Faddereleven Aminata Bâ drömmer om att bli lärare.

Glimtar från världen

JOANNA LINDÉN-MONTES SAMMANSTÄLLDE TEXTERNA

NEPALS LUTHERSKA KYRKA FIRADE 75 ÅR

Den lilla lutherska kyrkan i Nepal (NELC) fyllde 75 år i september. Kyrkan firade tillsammans med sin församling i södra Nepal. Kyrkan har 1 200 medlemmar, varav de flesta tillhör santalfolket, en etnisk minoritet som diskrimineras i landet. Kyrkan gästades av lokala och regionala beslutsfattare, som alla tackade kyrkan för dess hjälparbete och bytvecklingsprojekt. Även om motståndet mot de kristna har ökat i Nepal de senaste åren, har kyrkan fått verka i fred. Verksamheten vittnar om Guds kärlek, och river murar mellan människor. Finska Missionssällskapet är kyrkans första samarbetsorganisation. Kyrkan tackade för stödet de fått för att kunna utveckla sin verksamhet och för att nå de allra fattigaste och mest utsatta i området.

Lutherska världsförbundets generalsekreterare Martin Junge besökte Nepals lutherska kyrka. Här tillsammans med kyrkans ledare, pastor Joseph Soren. Över 800 personer deltog i kyrkans jubileumsmässa.

FOTO: ALBIN HILLERT/LUTHERSKA VÄRLDSFÖRBUNDET

BOLIVIAS LUTHERSKA KYRKA VILL SYNAS I SAMHÄLLET

Bolivias lutherska kyrka (IELB) fick ta emot ett erkännande av staden La Paz vid kyrkans 80-årsjubileumsmässa 9.9.2018. Erkännandet gavs för kyrkans långsiktiga arbete och engagemang för fattiga och marginaliserade i samhället.

– Vårt uppdrag har från första början varit att kämpa för ett människovärdigt liv för alla i Bolivia, berättar kyrkans ledare Emilio Aslla Flores. För åttio år sedan rekommenderade andra kyrkor oss att börja verksamheten långt borta på högplatån, dit det var allra svårast att nå. Vi har aldrig slutat att se dem som ingen annan ser.

Men uppmärksamheten som kyrkan får är inte bara positiv. Aslla Flores berättar att kritik mot regeringen under de gångna åren har följts av försök att tysta ner dem. I takt med att kyrkor med stark framgångsteologisk profil breder ut sig, vill myndigheterna införa kontroll som drabbar alla kyrkor.

I början av året kom ett förbud mot att bjuda in nya till gudstjänst eller annan mötesverksamhet. Straffet var flera års

Bolivias kyrka marscherar och syns i samhället. "Vi har inte ärvt jorden av våra förfäder, vi lånar den av våra barn", står det på Karen Eliana Huayllucos skylt. **FOTO:** PIA KUMMEL-MYRSKOG

fängelse. Orsaken är främst att många framgångsteologiska kyrkor har en oklar ekonomi och staten misstänker skattesmitning.

– En annan orsak är att flera av dessa ledare har arresterats för narkotikasmuggling, säger Aslla Flores. Men lagen var dåligt förberedd och stred mot grundlagen. Vi marscherade mot den och den upphörde för någon månad sedan.

Kvar ligger ändå hotet om att staten vill

konfiskera en viss procent av alla kollekter och gåvor kyrkorna tar emot.

– Vi fortsätter ge respons till regeringen och hoppas på mer dialog från deras sida, säger Aslla Flores. Och vi vill fortsätta synas för då syns också människovärdes- och människorättsfrågorna i samhället.

Text: Pia Kummel-Myrskog, chef för Missionssällskapet kyrkliga arbete. Pia deltog i evangelisk-lutherska kyrkans 80-årsjubileum i Bolivia 5-9.9.

NÖDHJÄLP TILL VENEZUELAS FLYKTINGAR

Miljoner människor från Venezuela har lämnat de eländiga förhållandena i landet och flytt till grannländerna. Många har hamnat i Aruca län i Colombia. Där har Lutherska världsförbundet redan länge jobbat bland Colombias interna flyktingar. Nu behöver också de nyanlända flyktingarna hjälp. Missionssällskapet sänder nödhjälp som når fram via världsförbundet.

Situationen är kritisk för flyktingarna från Venezuela: levnadsförhållandena är svåra, det saknas pengar till mat och andra förnödenheter och det är svårt att få jobb. Lokalbefolkningen är inte alltid heller så positivt inställd. Lutherska världsförbundet ser till att flyktingarna får kuponger för mat och förnödenheter och hjälper dem att söka jobb. Dessutom ger man speciellt kvinnor och ungdomar utbildning om deras rättigheter, säkerhetsfrågor och hur de kan förbättra sina levnadsförhållanden.

Venezuela lider av en mycket svår ekonomisk och politisk kris. Service och institutioner har slutat fungera. Lagar och grundläggande rättigheter respekteras inte längre, berättar Gerardo Hands, ledare för den lutherska kyrkan i landet.

FN:s flyktingorganisation uppskattar att 5 000 människor lämnar Venezuela varje dag.

Jesús David (26) flydde till Colombia med sin fru Shery och hennes far. Jesús och Shery är ingenjörer och Sherys pappa är arkitekt. I Lutherska världsförbundets verkstäder har de planerat hur de ska kunna försörja sig själva. De drömmer om att starta ett företag och reparera datorer. Jesús hoppas han snart kan börja förtjäna egna pengar. Även om sex av Jesús nio bröder flytt till Colombia, har han vänner och släktingar kvar i Barinas i Venezuela. Han tänker på dem varje dag och skulle vilja hjälpa dem ekonomiskt. **FOTO: DIEGO ÁLVAREZ**

FREDSPROCESSEN I COLOMBIA: KVINNORS DELAKTIGHET ETT MÅSTE

Fredsaktörer från olika konfliktdrabbade länder samlades i Helsingfors för att delta i Missionssällskapets konferens Helsinki Peace Talks 19-24.9. Deltagarna fick bekanta sig närmare med fredsprocessen i bland annat Colombia. Frågor som hur kyrkorna arbetat för fred och försoning i det konfliktdrabbade landet, samt vikten av det psykosociala stödet och dess roll i byggandet av försoning lyftes fram.

En av de allra viktigaste delarna av fredsbyggandet i Colombia har varit att involvera kvinnor i fredsprocessen.

– I stället för att räkna offer är det viktigare att människor förstår att det nu är en ny tid som börjat. Kvinnan är inte ett offer utan en människa med en egen framtid som hon kan påverka. Kvinnan stärker demokratin i samhället, säger Paula Gaviria Betancur. Hon har arbetat som presidentens rådgivare i mänskliga rättigheter vid fredsförhandlingarna mellan regeringen och Farc-gerillan.

I diskussionerna lyftes det fram att en tredjedel av gerillakrigarna i Farc varit kvinnor. Trots det var kvinnorna väldigt underrepresenterade under fredsförhandlingarna.

Teolog och konsult Andrés Alba tillägger:

– Att män bär ett barn i famnen i stället för ett vapen signalerar hopp. På samma sätt signalerar det hopp då kvinnor får ledande ställningar i byar. Då är de delaktiga i fredsbyggandet och jämställda.

Paula Gaviria Betancur, Maricela Florez Caro, Beatriz Quintero och Andrés Alba medverkade i seminariet om fredsprocessen i Colombia under Helsinki Peace Talks. **FOTO: HEIDI TIRRI**

Nykarlebyborna van

TEXT OCH FOTO: SONJA FINHOLM

Missionsvandringen i Nykarleby lockade nio personer i olika åldrar.

PROMENADSÄLLSKAP. Och någon att få dela tankar och funderingar med. Under missionsvandringen i Nykarleby var gemenskapen en viktig faktor.

En efter en dyker de upp utanför församlingshemmet i Nykarleby. Någon har sett annonsen i Kyrkpressen, en annan såg affischen utanför och passade på att ta en promenad just i dag. Elvaåriga Siri Nybäck och hennes kompis Hilma Andtbacka kom med för att det lät som en rolig grej.

Att vandra för missionen är ett nytt koncept inom kampanjen Motion & Mission. Tidigare i höst ordnades en likadan vandring i Nedervetil. Och flera idéer finns.

– Tanken är att hitta nya sätt att samla in pengar för missionen. Hittills har syföreningarna varit en av de viktigaste inkomstkällorna, men i takt med att deltagarna blir allt äldre tynar verksamheten ofta bort, säger projektkoordinator i Österbotten, Camilla Skrifvars-Koskinen.

MOTIONSKALENDERN SPORRAR

Hon uppmantrar alla vandrare att delta

i motionskampanjen även på egen hand och delar ut motionskalendrar åt alla som vill ha.

– Den här kan ni hänga upp på kylskåpet och fylla i varje gång ni är ute på promenad. Jag räknade just mina egna noteringar och såg att jag redan har samlat ihop till tre moderskapsförpackningar.

Dagens vandring startar utanför församlingshemmet. Därifrån styr vi stegen mot den gamla herrgården Juthbacka och vidare in på en liten skogsväg ut mot havet. Det är nio stycken vandrare som hänger med och för flera av dem är rutten ny.

– Vi brukar kalla den rehabiliteringsvägen, säger Britta Lindqvist.

Hon är en av de mer rutinerade i sällskapet. Bakom sig har hon två pilgrimsvandringar, en i Alperna och en längs den klassiska Camino de Santiago. Den gick hon tillsammans med maken och dottern. 250 kilometer på 10 dagar.

För Britta Lindqvist handlar vandrandet dels om att röra på sig – hon och maken har varit aktiva motionärer hela livet. Men det handlar också om något djupare.

– Under en pilgrimsvandring ska du bli av med det som tynger dig, bearbeta olika sorger eller händelser. Många gör det bokstavigt genom att bära med sig en sten i ryggsäcken som de sedan kastar bort.

Hon berättar om gemenskapen man får med andra vandrare, om fina stunder i små kyrkor längs vägen och det mäktiga avslutet vid udden Cape Finisterre som kallas världens ände.

ROLIGT MED SÄLLSKAP

Medan vi pratar pilgrimsleder passar Siri och Hilma på att springa ut och in i skogen, klättra på klippor och nedfallna trädstammar. Siris mamma Harriet Nybäck säger att det brukar vara så – genast barnen kommer in i skogen börjar munnen gå på dem och det är full fart hela vägen. Deras

drade för missionen

Efter en paus vid Andra sjön är gänget redo att vandra hemåt.

energi räcker också åt medvandrarerna.

– Det är roligt med promenadsällskap och att ha någon att prata med. Vanligen är jag ute och går ensam, säger Linda-May Caldén.

Samma sak är det för Siv Lytts och Bodil Nyström. Ingen i sällskapet känner varandra riktigt bra, men det dröjer inte länge innan de delar allt från hemliga svampställen till tips om var man hittar de bästa hallonställena och hjortronmossarna.

"VART GÅR DU?"

Nere i hamnen vid Andra sjön väntar församlingens värdinnor Maria Nybacka och Sandra Granbacka med kaffe och mel-

lanmål. Vi sätter oss på bänkarna utanför Tullmagasinet och njuter av stunden.

– Visst är det skönt att vara ute i naturen, säger Camilla Skrifvars-Koskinen och efter att hon berättat lite mera om själva kampanjen läser hon ett stycke ur boken Andrum: – Vart går du? Alla har en given väg att gå och en uppgift att hitta just sin väg. Alla har en kallelse, inte bara några få utvalda.

Mätta och belättna och med de orden i ryggsäcken startar vi hemåt. Efter ett par kilometer viker halva gänget av in i skogen, längs stigen upp till Kyrkans Ungdoms lägergård uppe på Klippan – ett bergigt område bara ett par kilometer från

Nykarleby centrum. Naturen bjuder på fina höstfärger och Linda-May Caldén är glad att hon kom med.

Det andra gänget möter upp när vi kommer tillbaka ner på landsvägen och den sista biten in genom stan vandrar vi alla tillsammans. Över kyrkbron, förbi kyrkan och tillbaka till församlingshemmet. På vägen stannar vi för att säga hej då åt Siv Lytts, som bor alldeles vid älvkanten. Hon och de andra har fått nya bekanskap. Och vem vet – kanske det blir fler gemensamma promenader.

– Åtminstone får ni lova att säga hej nästa gång vi möter varandra på vägen, säger Siv Lytts.

FAKTA – MOTION & MISSION

- Motionskampanj för att samla in pengar för mission.
- Går ut på att motionera och samtidigt samla in pengar. Deltagarna betalar en viss summa per prestation. Man betalar själv eller skaffar sponsorer.
- Motionen kan vara enskild eller lagsport. Man kan också samla ihop en egen motionsgrupp, delta i en fotbollsturnering eller utmana kompisarna att delta i ett lopp. Eller göra som Nykarlebyborna och ordna en höstvandring.
- Var och en väljer själv vart pengarna går, bland ändamålen finns allt från trädplanter till biblar eller moderskapsförpackningar.
- Kampanjen är öppen för alla. Här kan du printa ut din egen motionskalender: www.finskamissionssallska-pet.fi – Kom med – Motion & Mission

Projektkoordinator Camilla Skrifvars-Koskinen gjorde reklam för kampanjen Motion & Mission.

”En jul fylld av hopp”

För allt fler finländare är De vackraste julsångerna det tillfälle då den äkta julstämningen infinner sig i våra hjärtan. Då förenas den stämningsfulla sångtraditionen och glädjen över att få komma samman med möjligheten att hjälpa de allra mest utsatta i vår värld. När du detta år deltar i en sångstund kan du samtidigt stöda hjälpbehövande barn i 15 länder. Även en liten gåva kan helt ändra riktningen på ett barns liv. Hjärtligt tack för din hjälp!

Sången Varpunen jouluaamuna (Sparven på julmorgonen), som ifjol framröstades som den vackraste finska julsången, beskriver det djupaste budskapet om vårt gemensamma ansvar med orden ”när du bjöd ditt bröd åt den fattige, bjöd du det åt din egen bror”. Vi är alla varandras systrar och bröder, såväl här hemma som internationellt. Världens barn är våra egna. När vi hjälper ett barn, hjälper vi samtidigt ett helt samhälle. Just detta handlar julens budskap om – att älska och att bli älskad och att ingen lämnas ensam.

Att fördjupa sig i julsångernas texter är samtidigt en upptäcktsresa i våra egna värderingar och i vårt eget själslandskap. I vår tillvaro som färgas av materiellt överflöd, gör vi oss själva en tjänst om vi för en stund stillar oss för att begrunda julens egentliga betydelse. Då väcks viljan att hjälpa, att sträcka ut en hand mot den minsta bland de hjälpbehövande, barnet, vars framtid på ett symboliskt sätt kopplas till hela mänsklighetens morgondag.

”Till hög, till låg, till rik, till arm, kom helga julefrid.” Denna önskan kan vi göra sann genom att dra vårt eget strå till stacken i den insamling som Finska Missionssällskapet ordnar i samband med sångstunderna. Jag önskar er hjärtevarma stunder med de vackraste julsångerna och en härlig jul fylld av hopp!

JENNI HAUKIO
BESKYDDARE FÖR DE VACKRASTE
JULSÅNGERNA 2018

De vackraste julsångerna berör på djupet

Ann-Christine Nordqvist-Källström och Susanne Westerlund, kantorer i Korsholm svenska församling, står bakom sångvalet i årets julsångshäfte.

BERÄTTA OM HUR NI VALDE SÅNGERNA!

– Vi började arbeta genast i januari, då det var aktuellt att påbörja arbetet med följande häfte. Vi inledde med att var och en för sig funderade på ett upplägg för årets sånghäfte. Sedan träffades vi, utbytte tankar och diskuterade. För oss var det viktigt att det finns något för alla åldersgrupper, speciellt valmöjligheter för barn och ungdomar. Vi är väldigt glada över att vi fick det här förtroendet, säger Susanne.

När det gäller att plocka fram någon favorit bland julsångerna blir det svårt, då det finns så många fina, konstaterar kantorerna. Ann-Christines favoritsång från årets häfte är ”Himlen i min famn”. Susannes favorit är ”Jul, jul, strålande jul”. – En av favoriterna bland våra körer är ”Julens klockor” av Christian Engquist, så det var roligt att vi fick med den i häftet. Vi har sjungit den här i Korsholm i några år nu och den är mycket omtyckt av alla åldrar. Det finns möjlighet till variationer i uppförandet. Våra ungdomar har tyckt om att få sjunga verserna, när sedan alla körer stämmer in i refrängen, bara som ett tips, tillägger Susanne.

STORT INTRESSE I KORSHOLM

– Intresset för De vackraste julsångerna är väldigt stort här i Korsholm, vi har sjungit julallsånger sedan 1960-talet. Vår huvudsatsning är 16.12 i Korsholms kyrka, då vi har två tillfällen. Klockan 16 riktar vi in oss speciellt på barnfamiljer och klockan 19 riktar vi oss till den stora allmänheten. Susanne poängterar att gemenskapen i det musikaliska framförandet är en viktig del av allsångstunderna.

– Församlingens körer och orkestrar medverkar. Vi har upp till 50 instrumentalister på plats och koristerna är runt 300.

GAMLA OCH NYA TRADITIONER

– Vi har en lång tradition att också sjunga De vackraste julsångerna på trettondagen i Smedsby församlingsgård. En ny tradition

är att vi andra advent håller en ungdomsinriktad gudstjänst där vi också sjunger ur allsångshäftet. Där medverkar vår ungdomskör. I år har vi lagt till ytterligare ett tillfälle i samband med gudstjänsten den fjärde advent tillsammans med gästande körer.

VILKA MINNEN FÖRKNIPPAR NI MED DE VACKRASTE JULSÅNGERNA?

– Jag är uppvuxen med De vackraste julsångerna i Korsholms kyrka. Den stämningen och gemenskapen som De vackraste julsångerna skapar berör mig djupt, säger Susanne.
– Det är fint att få vara med och förverkliga De vackraste julsångerna varje år, då kyrkan är fylld med sjungande människor. Jag berörs fortfarande efter 30 år i tjänst, säger Ann-Christine.

VILKA TANKAR VÄCKER ÅRETS JULINSAMLINGSTEMA, VÄRLDENS BARN?

– Det är ett viktigt tema, som det känns bra att kunna stöda på det här sättet, säger Ann-Christine och Susanne.

VISSTE DU ATT?

- Årets julsångshäfte har tryckts upp i 800 000 exemplar, varav 50 000 är svenskspråkiga.
- Finska Missionssällskapet sänder sånghäften till 20 länder.
- De vackraste julsångerna sjungs för 46:e året och samlar cirka en miljon människor kring julens budskap.

Ann-Christine Nordqvist-Källström och Susanne Westerlund välkomnar adventstiden och De vackraste julsångerna. FOTO: JESSICA LINDGREN

A close-up portrait of an elderly woman with short, wavy, light grey hair. She has a gentle smile and is looking directly at the camera. She is wearing a dark red, textured sweater and a colorful beaded necklace with pink, blue, and yellow beads. The background is softly blurred, showing what appears to be an indoor setting with warm lighting and a white door or wall.

Marianne Tast vill hjälpa världens barn

En del av de medel som samlas in via julinsamlingen riktas till Namibia, för att hjälpa daghemsbarn i slummen Katutura i huvustaden Windhoek. Marianne Tast har sett nöden på nära håll då hon arbetade som volontär i området februari-april 2018.

– Julinsamlingen väcker många positiva tankar! Det finns så många barn i världen som man kan hjälpa med små saker, som gör stor skillnad. Allting är så mycket billigare i till exempel Namibia, och våra pengar räcker till så mycket åt dem, säger Marianne, pensionerad lektor och överlärare i vårdvetenskap vid Arcada i Helsingfors.

Namibias lutherska kyrka har tre församlingar med daghem i det stora slumområdet Katutura: Emmanuel, Hosianna och Toivo Tirronen. Daghemmen tar emot barn i åldrarna 3–6 år och har tre klasser var.

– Avgiften för ett barn är 20 euro i månaden och om föreståndaren märker att avgiften inte betalats på flera månader får barnen hjälp via diakoni och Finska Missionssällskapets fadderarbete, säger Marianne.

De hjälpbehövande barnen kommer ofta från familjer där det finns bara en vårdnadshavare eller så har föräldrarna blivit arbetslösa.

ATT DELA MED SIG

– Dagarna inleddes med morgonsamling i skuggan av ett träd. Vi sjöng och bad tillsammans på engelska, som är skolspråk i Namibia, där barnen kommer från olika stammar som alla har egna språk.

Marianne fick rollen som lekledare på daghemmet Emmanuel. – På morgonen hade vi lektioner med olika teman, målade och tecknade. Jag var med och hjälpte barnen att skriva bokstäver och öva på att räkna.

Tiotiden fick barnen gröt, och efter det var det lektid. – Jag släppte turvis in en grupp för att leka i klassrummet. I början var det kaotiskt då alla glada barn ville leka med samma saker, men de lärde sig så småningom att vänta på sin tur och samsas om leksakerna och träpusslen.

Tolvtiden, efter maten, var det dags för utelekar på gården. – Vi ritade hopprutor på marken och ibland blåste vi bubblor. Samtidigt fick barnen lära sig att dela med sig och vänta på sin tur.

Marianne hann också tvätta och lappa barnens kläder. Hon stickade också yllesockor till barnen för de svala nätterna.

Barnen hade med sig egen lunch till daghemmet. – Vissa hade riktigt bra mat; hönsbitar, bröd och frukt, men en del fick bara vitt bröd med sig hemifrån.

Ibland fick Marianne ensam ha ansvar för daghemsbarnen då föreståndarinnan var tvungen att stanna hemma för att ta hand om sin bebis.

– Till en början var det mycket liv och rörelse i daghemmet men efter ett tag vann jag barnens respekt och de började lyssna på mig. Jag tyckte så mycket om att vara med barnen.

PLÅTRUCKEL UTAN VATTEN

Invånarna i slumområdet, där kyrkan verkar, lever mycket enkelt. Många bor i små plåtskjul utan rinnande vatten.

– Invånarna måste hämta och betala för sitt vatten.

Marianne åkte taxi ända fram till daghemmets port.

– Området är farligt och en av kyrkans anställda blev nyligen överfallen och rånad precis vid ingången.

Marianne säger att hon ändå trivdes mycket bra i sin vardag. Hon kommer speciellt ihåg gudstjänsterna, som var mycket välbesökta.

– Hosiannakyrkan var alltid fullsatt – de som inte rymdes i kyrkan, byggd för tretusen personer, satt utanför.

ÅKER SNART PÅ SIN TREDJE VOLONTÄRPERIOD

Marianne har tidigare varit volontär i Botswana i januari-april 2017. Hon passade på att göra ett återbesök där under sin Nami-biavistelse.

– Det var så roligt att träffa barnen jag arbetat bland! Det var också fint att se alla förbättringar som gjorts på daghemmet.

Nästa år är det dags för Mariannes tredje volontärperiod.

– Den 18 januari reser jag till Etiopien, där jag ska verka bland Finska Missionssällskapets fadderbarn vars familjer drabbats av hiv/aids och bland barn som lever med funktionshinder.

Trygga rutiner på Emmanuel daghem. FOTO: MARIANNE TAST

NAMIBIA

Namibia är en stat i sydvästra Afrika. Landet blev självständigt år 1990 och har en befolkning på cirka 2,4 miljoner. Till landets viktigaste näringar hör jordbruk, boskapsskötsel, industri och turism. Landet brottas med svårigheter som ekonomisk ojämlikhet, fattigdom och arbetslöshet. Nya utmaningar uppstår dessutom som följd av klimatförändringar och torka. Finska Missionssällskapets arbete i Namibia inleddes redan år 1869 och sällskapet stöder idag den evangelisk-lutherska kyrkan i Namibia (ELCIN)

De vackraste julsångerna gör gott

En bättre framtid för världens barn

I år ljuder De vackraste julsångerna för världens barn. Speciellt i utvecklingsländerna blir alltför många barn utan tillräckligt med mat, skolgång, omsorg och trygghet. De insamlade medlen används för att förhindra familjevåld och barnarbete, ge funktionshindrade barn hälsovård och möjlighet att gå i skola samt för att främja flickors skolgång i utvecklingsländer.

Onalenna fick plats på ett daghem

För åtta år sedan hittades **Onalenna** lekandes ensam på gatan i ett otrött slumområde i Botswana. Hon visade tydliga tecken på undernäring och kyrkans medarbetare oroades över att Onalenna skulle bli utnyttjad. Det visade sig att Onalennas hemförhållanden var svåra. Hennes mamma var alkoholiserad och ensamstående med tre barn, som togs om hand av barnens mor. Onalenna och hennes bröder togs med i ett fadderprogram som Finska Missionssällskapet är med och stöder. Barnen fick komma till ett daghem där de fick en trygg plats att vara på under dagen och regelbundna måltider.

Nu är alla tre i skolåldern och får stöd för sin skolgång. De barn som är med i fadderprogrammet får hjälp med att skaffa skoluniformer och tillbehör. I eftermiddagsklubben får barnen dessutom näringsrik mat och hjälp med att läsa sina läxor. Familjerna får också stöd.

Onalenna med sina syskon. FOTO: OTENG SEGOWJA

Rachael älskar dagis

4-åriga **Rachael** bor i slumområdet Katutura i Namibias huvudstad Windhoek. Hennes föräldrar är tonåringar och familjens ekonomiska läge är svårt, eftersom ingendera av föräldrarna har något arbete. De unga föräldrarna har inte möjlighet att betala för en plats i ett daghem, men Rachael har fått plats i kyrkans daghem vars verksamhet Finska Missionssällskapet stöder. Daghemmet har några gratisplatser och Rachael hör till barnen som får vara där utan avgift.

Rachael gillar att leka. FOTO: AINO LUHTASELA

DET ROLIGASTE ÄR ATT LEKA

Daghemmet är en viktig plats för Rachael. Där får hon näringsrik mat och lär sig viktiga färdigheter och där får hon också leka i en trygg och övervakad miljö. Vad tycker hon själv bäst om?

– Jag tycker om att spela, leka och sjunga, berättar hon.

Alla barn i området är inte lika lyckligt lottade. För många är lekandet inte ens ett alternativ eftersom fattigdomen gör att många barn får en alldeles för kort barndom. I värsta fall väntar barnarbete.

Ge en julgåva som förändrar liv

De medel som samlas in från De vackraste julsångerna används för att hjälpa barn i 15 olika u-länder.

Sänd ett textmeddelande med texten **JUL5**, **JUL10**, **JUL20** eller **JUL50** till numret **16155** (värde 5 €, 10 €, 20 € och 50 €)

Ge via vår donationstelefon: Ring **0600 11315** (15,36€ + LNA)

Betala in på: **FI38 8000 1400 1611 30**. Märk betalningen: **JUL18**

Du kan också ge en gåva på webben: www.devackrastejulsangerna.fi

Tack för att du stöder världens barn!

Framtid och hopp-brunchen präglades av en varm och öppen stämning med många missionsintresserade kvinnor i olika åldrar på plats.

TEXT: EVA GÄDDA
FOTO: JULIA LINDÉN

Framtid & Hopp-brunch i Pedersöre

Strålände höstväder, dignande brunchbord och vackra rönnbärsbuketter mötte de tjugotal damer som anlände till kvinnobrunchen vid Kyrkhemmet i Pedersöre en vacker lördagsförmiddag i oktober. Efter en stund av gemytligt småprat och sprudlande skrattsalvor inledde projektkoordinatören Camilla Skrifvars-Koskinen evenemanget med att sjunga till bords samt hälsa lördagens föreläsare missionären Ann-Katrin Store välkommen.

Ann-Katrin "AnnKa" Store är ingen nybörjare varken som missionär eller föreläsare. Temat för kvinnobrunchen var "Hoppets vägkarta för kvinnorna i Senegal" och hon presenterade den ena berättelsen efter den andra om modiga föregångarkvinnor som rest sig och kämpar för rättvisa, fred, försoning, utbildning och modernare hälsovård i Afrika.

Vi fick höra om Barka Thiam, som varit ett av Finska Missions-sällskapets fadderbarn och blivit en förebild bland fulanerna på hur man kan skaffa sig utbildning och en god framtid. Vi hörde historien om Madame Bâ från den islamska staten Mauretanien som tar hand om övergivna barn i sitt hem, och så berättade AnnKa om Woly och hennes man prästen Gayki Kama vars äktenskap upprättades när Guds ord blev verkligt i deras liv. Vi fick också höra om kliniken i Senegal som ligger AnnKa varmt om hjärtat.

– Kliniken är inte stor, men den evangelisk-lutherska kyrkan i Senegal hade en dröm om en egen klinik där man kunde föra ut evangeliet. Kliniken har 2–3 bäddar och en anställd senegalesisk sjuksköterska. Jag var ansvarig för byggandet av kliniken och administrerade pengarna och tycker att kliniken är ett bra exempel på hur man med gemensamma krafter kan få mycket till stånd. Byn som leds av muslimer donerade tomten, pengarna kom från en fransk, kristen missionsorganisation som i tiderna fått pengar av judar, och den senegalesiska kyrkan byggde kliniken och administrerar den, förklarade AnnKa stolt och glatt.

PRAKTISKT ENGAGEMANG I VARDAGEN

Camilla Skrifvars-Koskinen, som är projektkoordinatör för Finska Missionssällskapet i Österbotten, berättar att man startat tre nya missionssatsningar de senaste åren. Tanken är att med nya grepp kunna inspirera nya målgrupper. Av de tre koncepten Global aktion, Motion & Mission och Framtid & Hopp är det sistnämnda riktat till en bred målgrupp inom församlingen. Man vill inspirera folk att på nya sätt engagera sig praktiskt i mission i vardagen.

– Vi delar ut en Framtid & Hopp-utmaning på brunchen, en lapp som man kan sätta upp på kylskåpet med små praktiska saker man kan göra för mission i vardagen. Det finns mycket iver och intresse att fundera kring vårt kristna ansvar i världen just nu. Genom Framtid & Hopp inspirerar vi varandra till konkreta vardagshandlingar som gör global skillnad. Jag har världens bästa jobb! skrattar Camilla.

Framtid & Hopp-brunchen är den tredje som Missionssällskapet och Pedersöre församling ordnar tillsammans. Många missionsintresserade damer är på plats, men kallelsen har också gått ut till marthorna i kommunen samt till församlingens mamma-barn-grupp och till dagklubbssammorna.

DIAKONI OCH MISSION GÅR HAND I HAND

Från församlingens sida är diakonissa Åsa Eklund med och planerar brunchen tillsammans med Camilla.

– I Pedersöre församling kombinerar vi diakoni och mission, och jag tycker det är toppen att vi kan samarbeta lokalt här med Missionssällskapet. Jag tycker om det här nya greppet på missionsarbetet och personligen gillar jag att vi idag förenas med kvinnorna i Senegal och får möjlighet att ta del av deras berättelse. Jag behöver deras berättelse för att orka bättre i mitt kristna liv, förklarar Åsa Eklund.

NYA INSIKTER

Pedersöre församling är en församling som traditionellt värnat om missionen. En av kvinnorna på plats är Ulla-Brita Eklund från Pedersöre som är engagerad i Missionsstugan. För Ulla-Brita var det här ändå första gången hon gick på en missionsbrunch och hon tyckte det här var ett trevligt evenemang för en lördagsförmiddag där man samtidigt lärde sig mycket nytt.

– Man lär sig mycket om olika kulturer genom att lyssna på andras berättelser. Jag tycker att det är viktigt att kvinnor träffas på det här sättet och det är trevligt att det kan vara en samlingsplats för kvinnor från olika sammanhang, säger Ulla-Brita.

EN KRAVLÖS GEMENSKAP

En annan förstagångsbesökare på Framtid & Hopp-brunchen är Susanne Lillqvist från Jakobstad som såg en annons om evenemanget och blev inbjuden av en väninna.

– Jag har varit på kvinnobruncher tidigare och det är skönt att komma iväg en stund, äta gott samt träffa olika kvinnor i en kravlös gemenskap. Jag tyckte det var ett intressant föredrag och har mycket att fundera vidare på. I mitt jobb som hälsovårdare på barnrådgivningen i Jakobstad träffar jag många utländska kvinnor och borde lära mig mer om deras liv och kultur, säger Susanne med ett leende på läpparna.

Förstagångsbesökaren på Framtid och hopp-brunchen Susanne Lillqvist tycker om att gå på kvinnobruncher och rekommenderar konceptet åt sina vänner och bekanta.

Föreläsaren på Framtid & Hopp-brunchen, missionären och sjuksköterskan Ann-Katrin Store har jobbat med hälsofostran i Senegal och inspirerade till ett större engagemang för missionen med de berättelser om afrikanska kvinnor som hon delade under brunchen.

Många läckerheter på tallrikarna vid brunchen i Bennäs.

Ett tjugotal kvinnor samlades kring brunchbordet i Bennäs.

KOMMANDE EVENEMANG

December: Sångevenemang med De vackraste julsångerna ordnas i församlingarna, se din egen församlings annonsering och www.devackrastejulsangerna.fi.

8.12.2018: Julkonsert Joy to the World klockan 18 i Sibbo kyrka, Sibbo svenska församling.

9.12.2018: Församlingens missionärer medverkar i högmässan i Karleby sockenkyrka klockan 10 och i Gamlakarleby stadskyrka klockan 12. Karleby svenska församling.

13.12.2018: Charlotte Steffansson-Myrskog berättar om arbetet bland massajer i Tanzania, Pargas församlingshem klockan 13, Västabolands svenska församling.

30.12.2018: Cafétet i församlingshemmet gästas av församlingens missionärer klockan 18. Kvevlax församling.

24-27.1.2019: Ungdomens Kyrkodagar på Lärkkulla. Finska Missionssällskapet medverkar.

16-17.2.2019: K-möten i Nedervetil församling. Marika Björkgren-Thylin medverkar.

Boka in redan nu: Missionsseminarium i Petrus församling i Helsingfors lördag 11.5.2019.

Joy to the World
Sibbo kyrka
Sipoon kirkko
8.12.2018
kl./klo 18

Jennie STORBACKA
Elias KASKINEN
Paulina BISTRÖM
Tika SEVÖN LILJEGREN

& JTW Orchestra

Välgörenhetskonsert till förmån för utsatta barn i Etiopien
Hyväntekeväisyyskonsertti kärsiviän lasten hyväksi Etiopiassa

#JTW2018

FINSKA MISSIONSSÄLLSKAPETS KONTONUMMER

Gåvor från privatpersoner:

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30

BIC: DABAFIHH

Ålandsbanken FI49 6601 0001 0970 21

Testamenten

Tarja Larmasuo, tfn 020-7127 204

Församlingarnas kollekt m.m.

IBAN: FI25 8000 1600 0607 10

BIC: DABAFIHH

Frivilliga bidrag till tidningen Mission

IBAN: FI25 8000 1600 0607 10

BIC: DABAFIHH

referensnummer 450 000 00023

Maja Haikolas minnesfond

skriv MAJA i meddelanderutan

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30

BIC: DABAFIHH

Födelsedags- eller minneskonton

Britt-Helen Lindman,

tfn 020-7127 266

Insamlingstillstånd: Insamlingstillstånd: RA/2016/517 för 1.1.2017 - 31.12.2019, beviljat 22.09.2016 av Polisstyrelsen. Åland ÅLR 2017/6120 för 2018, beviljat 16.8.2017 av Ålands Landskapsregering. De insamlade medlen används under åren 2018-2020 i Finska Missionssällskapet utrikesarbete.

SIBBO SVENSKA FÖRSAMLING

SIPOON SUOMALAINEN SEURAKUNTA

FINSKA MISSIONSSÄLLSKAPET
SUOMEN LÄHETYSSEURA

Biljetter/Liput:

tiketti

ANDAKT

”GUD ÄR VERKLIGEN GOD”

Stjärnhimlen var underbart vackert. Det sammetsmjuka afrikanska mörkret omslöt oss. Vi stod i ring tillsammans, den senegalesiska kyrkans folk och vår värd, en inflytelserik muslimsk man i byn Ndioum i norra Senegal, och hans dotter Barka Thiam. Vi var hos fulanerna, det exotiska nomadfolket som finns i hela västra Afrika. Vi hade delat en enkel kvällsmåltid tillsammans. Hirs och mjölk, nymjölkad och varm. Under kvällsvarden samtalade vi om allt från Al-Qaida-rörelsen, vars medlemmar hade passerat byn för någon dag sedan, till Finska Missionssällskapets fadderarbete.

Fadderbyråns höstresa hade nu nått utposten för kyrkans fadderarbete i Senegal. Barka Thiam, den unga kvinnan som fått gå i skola och studera inom fadderprogrammet, hade bjudit oss alla hem till sin familj. Hon och hennes pappa ville tacka kyrkan och Missionssällskapet för arbetet som görs också i norra Senegal.

”Ända över gränsen, in i Mauretanium,

känner man till ert arbete, sa pappan röd och tacksam. Kristna hjälper våra barn att få utbildning, utan att se till stamtillhörighet eller religion, Gud är verkligen god.”

Där i öknens utkant, med runda fulanhyddor och vackra sanddyner i bakgrunden stod kyrkans folk, serererna, vi finlandssvenskar och fulanifamiljen under Afrikas himmel. Vi stod i ring för att ta avsked av varandra. När tacktalen hållits och det var tid att ta farväl, sa pappan och den lutherska pastorn: ”låt oss be tillsammans”. Muslimerna sträckte ut sina händer, vi kristna knäppte våra. Först bad vår muslimske värd. Han tackade för gemenskapen och han bad för vår hemresa. Han bad om fred bland folken.

Pastor Moussa fortsatte och bad i Jesu Kristi namn för familjen, byn och landet.

Fridshälsningar avslutade stunden i bönegemenskap. ”Kom ihåg vår gemensamma stund, vi kan leva i fred även om vi har olika tro. Hälsa finländarna och

tacka dem för fadderarbetet!”

Det var en helig stund där vi stod i vår bönering. Nästan så jag väntade på att änglakören skulle komma ner från himlen och sjunga om fred på jorden. Inramningen var sådan att det enda som saknades på julkortet var änglaskaran på stjärnhimlen. De himmelska änglarna såg vi inte, men desto mer anade vi dem. Där människor möts i respekt för varandra finns något himmelskt med.

Fridsfursten, vars födelsefest vi firar med glädje, påminner oss om att vi skall leva i fred med varandra. Genom Honom får vi vara med i fredsarbetet. Vi delar Livet med jordens alla folk. Hans närvaro kan anas i människomöten, både i kalla Norden och i öknens utkant.

Ann-Katrin Store

tidigare missionär i Senegal

”Där människor möts i respekt för varandra finns något himmelskt med”.

Foto: Joanna Lindén-Montes